

“ମିତେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦୃଢ଼ାରା ହିଁ ମାୟାର ଚାପୁଡ଼ା ଲାଗିଥାଏ, ତେଣୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ ତେବେ ଯାଇ ବାବାଟ୍ଟକର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶ୍ରୀମତକୁ ପାଳନ କରିପାରିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବାଟ୍ଟକ ନିକଟରେ ଦୁଇ ପ୍ରକାରର ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନେ କିଏ ?

ଉତ୍ତର:- ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ସମ୍ପଦତି ନେବାର ପୁରା-ପୁରା ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଥା’ନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରତିପାଦରେ ବାବାଟ୍ଟକର ରାୟ ନେଇଥାନ୍ତି । ଦୃଢ଼ତୀୟ ପ୍ରକାରର ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ବାବାଟ୍ଟକୁ ଛାଡ଼ିପଡ଼ି ଦେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଥାନ୍ତି । କେହି-କେହି ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ବାବାଟ୍ଟକୁ ବହୁତ-ବହୁତ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି ପୁଣି ଦୁଃଖର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ଏହା ମଧ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ନା ।

ଗୀତ:- ମହର୍ଷି ମୈ ଜଲ ଉଠି ଶମା....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ତ ଏହି ଗୀତ ବହୁତ ଥର ଶୁଣିଛନ୍ତି । ତେବେ ନୂଆ ପିଲାମାନେ ନୂଆ କରି ଶୁଣୁଥିବେ, ଯେତେବେଳେ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ପ୍ରଥମେ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବାଟ୍ଟକର ପରିଚୟ ମିଳିଯାଇଛି । ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏବେ ଆମେ ବେହଦର ମାତା-ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛୁ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ମାତା-ପିତା ମଧ୍ୟ କେହି ଥିବେ । କିନ୍ତୁ ମାୟା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିକୁ ବିଲକୁଲ୍ ଅକାମୀ କରିଦେଇଛି । ଏତେ ସାଧାରଣ କଥା ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିକୁ ଆସୁନାହିଁ । ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ଆମକୁ ଭଗବାନ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପିତା-ମାତା ଉଭୟ ଥିବେ ନା । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥାନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ଈଶ୍ଵର ପିତାଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମନେ ପକାଇଥାନ୍ତି । ଭକ୍ତ ନିଜେ ତ ଭଗବାନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଭକ୍ତ ହିଁ ଭଗବାନଙ୍କର ବନ୍ଦନା କରିଥାନ୍ତି । ଈଶ୍ଵର ପିତା ତ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଜଣେ ହିଁ ହେବେ ନା ଅର୍ଥାତ୍ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଜଣେ । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ଶରୀରର ପିତା ଜଣେ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଶାରୀରିକ ପିତା ତ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ଶରୀରର ପିତା ଥାଇ ମଧ୍ୟ ‘ହେ ଈଶ୍ଵର’ କହି ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବୁଦ୍ଧିହୀନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ନିଜର ପିତାଙ୍କର ପରିଚୟ ହିଁ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ସ୍ଵର୍ଗର ରଚୟିତା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଲା କଳିଯୁଗ । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଏହି କଳିଯୁଗର ବିନାଶ ହେବ । ପ୍ରାୟଶ୍ଚ ଲୋପ ଅକ୍ଷର ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ପାଇଁ ଲାଗୁ ହେବ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି— ସତ୍ୟଯୁଗ ଏବେ ପ୍ରାୟଶ୍ଚ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି । ଆରକ୍ଷା, ଏବେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗ ନିବାସୀଙ୍କୁ ଏକଥା କ’ଣ ଜଣାଯିବ ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗ ପ୍ରାୟଶ୍ଚ ଲୋପ ହୋଇ ପୁଣି ତ୍ରେତା ଆସିବ ? ନାଁ, ସେଠାରେ ଏହି ଜ୍ଞାନର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏହି କଥା କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ— ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି, ଆମର ପାରଲୌକିକ ପିତା କିଏ ? ଏକଥା କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମାତା-ପିତା ଆମେ ତୁମର ବାଳକ... କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହି କଥା କହିବା ମଧ୍ୟ ନ କହିବା ସଂଗେ ସମାନ ହୋଇଯାଉଛି । ବାବାଟ୍ଟକୁ ଭୁଲିଯାଇଥିବା କାରଣରୁ ଅନାଥ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା ଆସି ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପ୍ରତିପାଦରେ ଶ୍ରୀମତକୁ ଅନୁସରଣ କର, ନଚେତ୍ କୌଣସି ସମୟରେ ମାୟା ବହୁତ ଧୋକା ଦେଇଦେବ । ମାୟା ବହୁତ ଧୋକାବାଜ ଅଟେ । ମାୟାଠାରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା— ଏହା ବାବାଟ୍ଟକର ହିଁ କାମ । ରାବଣ ତ ଦୁଃଖ ଦାତା ଅଟେ । ବାବା ସୁଖଦାତା ଅଟନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଦୁଃଖ ସୁଖ ସବୁ ଭଗବାନ ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ମନୁଷ୍ୟ ବିବାହ କରି ଦୁଃଖୀ ହେବା ପାଇଁ କେତେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ପବିତ୍ରତ୍ଵକୁ ଅପବିତ୍ର କରିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଯାଉଛି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ହିଁ ବୁଝୁଛ, ଦୁନିଆ ବୁଝୁନାହିଁ । ବିଷୟ ସାଗରରେ ଅରୁଆଟ୍ ବିକାରରେ ବୁଡ଼ିବା ପାଇଁ କେତେ ଉତ୍ସବ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ଜଣାନାହିଁ ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବିକାର ରହିବ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି କ୍ଷୀର ସାଗର । କଳିଯୁଗକୁ ବିଷୟ ସାଗର କୁହାଯାଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିରବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ଯଦି ତ୍ରେତାରେ ଦୁଇକଳା କମ ହୋଇଯାଇଥାଏ, ତେବେ ମଧ୍ୟ ତାକୁ ନିରବିକାରୀ ଦୁନିଆ କୁହାଯିବ । ସେଠାରେ ବିକାର ରହିବ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଦୃଢ଼ାପରରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ଅଧା-ଅଧା ଅଟେ ନା । ଜ୍ଞାନ ସାଗର ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନ ସାଗର । ଅଜ୍ଞାନତା ମଧ୍ୟ ସାଗର ଭଳି ରହିଛି ନା ।

ମନୁଷ୍ୟମାନେ କେତେ ଅଜ୍ଞାନୀ ଅଟନ୍ତି । ବାବାଟ୍ଟକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । କେବଳ କହୁଛନ୍ତି ଏହିପରି କରିବା ଦୃଢ଼ାରା ଭଗବାନ ମିଳିଯିବେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ କିଛି ବି ମିଳୁନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ମୁଣ୍ଡ ପିଟି-ପିଟି ଦୁଃଖୀ, ଅନାଥ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଯାଇ ମୁଁ ତାଙ୍କର ପିତା ଆସୁଛି । ପିତା ନଥିବା କାରଣରୁ ମାୟା ଅଜଗର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗିଳି ଦେଇଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମାୟା ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟେ । ତେଣୁ ପିତା ନଥିବା କାରଣରୁ ବହୁତ ଧୋକା ଖାଉଛନ୍ତି । କାହାକୁ କାମ ବିକାରର ଚାପୁଡ଼ା, କାହାକୁ ମୋହର ଚାପୁଡ଼ା ଲାଗୁଛି ।

ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେଲେ ହିଁ ଚାପୁଡ଼ା ଲାଗୁଛି । ତେବେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ସେଥିପାଇଁ ବାବା ବାରମ୍ବାର କହୁଛନ୍ତି ସାବଧାନ ରୁହ, ମନମନାଉବ । ଯଦି ତୁମେ ବାବାଞ୍ଜୁ ମନେ ନ ପକାଇବ ତେବେ ମାୟା ଚାପୁଡ଼ା ଲଗାଇଦେବ ସେଥିପାଇଁ ନିରନ୍ତର ମନେ ପକାଇବାର ଅଭ୍ୟାସ କର । ନଚେତ୍ ମାୟା ତୁମ ଦଞ୍ଚାରା ଓଲଟା କରୁନା କରାଇଦେବ । ତୁମକୁ ଠିକ୍-ଭୁଲ୍ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରୁଥିବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧି ତ ମିଳିଛି ନା । ଯଦି କେଉଁଠାରେ ଦଞ୍ଚାଦେବେ ପଡ଼ୁଛି ତେବେ ବାବାଞ୍ଜୁ ପଚାର । ତୁମେ ଟେଲିଗ୍ରାମ ଦଞ୍ଚାରା, ଚିଠି ଦଞ୍ଚାରା ଅଥବା ଫୋନରେ ମଧ୍ୟ ପଚାରିପାରିବ । ସକାଳୁ-ସକାଳୁ ଫୋନ ତୁରନ୍ତ ଲାଗିଯାଏ କାହିଁକି ନା ସେହି ସମୟରେ ତୁମ ବନ୍ଧୁତା ବାକି ସମସ୍ତେ ଶୋଇ ରହିଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେ ଫୋନ ଦଞ୍ଚାରା ପଚାରିପାରିବ । ଦିନକୁ ଦିନ ଫୋନର ଧ୍ୟାନି ମଧ୍ୟ ସୁଧରିବାରେ ଲାଗିଛି । ଯେହେତୁ ସରକାର ଗରୀବ ତେଣୁ ଖରଚେ ମଧ୍ୟ ସେହି ହିସାବରେ କରୁଛି । ବରତ୍ତମାନ ସମୟରେ ତ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକର ନୀରୁଣଶୀରୁଣ ଅବସ୍ଥା ଅର୍ଥାତ୍ ସମସ୍ତେ ତମୋଫରାଧାନ ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ବି ବିଶେଷ କରି ଭାରତବାସୀମାନଙ୍କୁ ରନ୍ଦୋ-ତମୋଗୁଣୀ କାହିଁକି କୁହାଯାଉଛି ? କାହିଁକି ନା ଏହିମାନେ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସତୋଫରାଧାନ ଥିଲେ । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ନା ଏତେ ସୁଖ ଦେଖୁଛନ୍ତି, ନା ତାତ୍ତ୍ୱକର ଏତେ ଦୁଃଖ ଦେଖିବାର ଅଛି । ସେମାନେ ବରତ୍ତମାନ ସୁଖରେ ଅଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ତ ଏତେ ଖାଦ୍ୟ ଶସ୍ୟ ଆଦି ପଠାଉଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଏବେ ରନ୍ଦୋଫରାଧାନ ଅଟେ । ବିନାଶ ପାଇଁ କେତେ ସବୁ ଉଦ୍ଭାବନ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଏସବୁ କଥା ଜଣା ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଚିତ୍ତ ଆଦି ପଠାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ, ତେବେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବେ, ଶେଷରେ ବୁଝିବେ ଯେ ଏହି ଚିତ୍ତ ଆଦି ତ ବହୁତ ଭଲ । ଏହି ଚିତ୍ତର ଉପରେ ଲଗାଅରୀୟ ଉପହାର ବୋଲି ଲେଖାଯାଇଛି । ଯେତେବେଳେ ବିପଦର ସମୟ ଆସିବ ସେତେବେଳେ ସବୁ କଥା ଜଣା ପଡ଼ିଯିବ ଏବଂ ବୁଝି ପାରିବେ— ବାସ୍ତବରେ ଏହା ଆମକୁ ମିଳିଥିଲା । ତେଣୁ ଏହି ଚିତ୍ତର ଦଞ୍ଚାରା ବହୁତ ସେବା ହୋଇପାରିବ । ବିଚରା ଏମାନେ ବାବାଞ୍ଜୁ ତ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ସୁଖଦାତା ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଚିତ୍ତରୁଦ୍ଧିକ ଦଞ୍ଚାରା ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିପାରିବେ । ଏବେ ଦେଖ ମା ପାଦ ଭୂମି ମଧ୍ୟ ମିଳୁନାହିଁ କିନ୍ତୁ ତୁମେ ସାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହୋଇଯାଉଛ । ଏହି ଚିତ୍ତର ବିଦେଶରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସେବା କରିବ । ପିଲାମାନଙ୍କର ଏହି ଚିତ୍ତର ପ୍ରତି ଏତେ ଖାତିର ନାହିଁ । ଖରଚ ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ସଂଗ୍ରାଧୀନତା ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାରେ ସରକାରଙ୍କର କୋଟି-କୋଟି ଟଙ୍କା ଖରଚ ହୋଇଥିବ ଏବଂ କେତେ ଲକ୍ଷ ଲୋକ ମରିଥିବେ । ଏଠାରେ ତ ମରିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ତେଣୁ ତୁମକୁ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଭଲ ଭାବରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ, ତେବେ ଯାଇ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପଦ ପାଇପାରିବ । ନଚେତ୍ ଅନ୍ତମ ସମୟରେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାବେଳେ ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବ । ଇଏ ପିତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଧର୍ମରାଜ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସଂଗ୍ରାଧ୍ୟ ଦେଉଛି । ପୁଣି ଯଦି କୌଣସି ବିନାଶକାରୀ କରତତ୍ତ୍ୱ କରିଲ ତେବେ ପୁରା ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବ । ଏପରି ଭାବନାହିଁ ଯେ ଯାହା ହେବ ଦେଖାଯିବ, ପରବରତ୍ତମୀ ଜନ୍ମ କଥା କିଏ ଭାବୁଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଦାନ ପୁଣ୍ୟ ମଧ୍ୟ ପରବରତ୍ତମୀ ଜନ୍ମ ପାଇଁ କରିଥାନ୍ତି । ତୁମେ ବରତ୍ତମାନ ଯାହା ସବୁ କରୁଛ ତାହା ୨୧ ଜନ୍ମ ପରମ୍ପରା ମିଳିବ । ସେମାନେ ଯାହା କିଛି କରୁଛନ୍ତି ତାହା ଅଳ୍ପ କାଳ ପାଇଁ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଏହି ନରକରେ ହିଁ ତା'ର ପ୍ରତିଦାନ ମିଳିବ । କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ଏହାର ଫଳ ସଂଗ୍ରାଧ୍ୟରେ ମିଳିବ । ତେଣୁ ତାଙ୍କ ଏବଂ ତୁମ ମଧ୍ୟରେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ । ତୁମେ ସଂଗ୍ରାଧ୍ୟରେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ପ୍ରାରବ୍ଧ ଭୋଗ କରୁଛ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ଶ୍ରୀମତ ପାଳନ କରିବା ଦଞ୍ଚାରା ତୁମର ନୀତି ନୌକା ପାର ହୋଇଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମମାନଙ୍କୁ ନୟନରେ ବସାଇ ବହୁତ ଆରାମରେ ନେଇଯିବ । ତୁମେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଛ । ବରତ୍ତମାନ ମୁଁ ତୁମକୁ କହୁଛି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ତୁମେ ଅଗରୀରୀ ହୋଇ ଆସିଥିଲ, ଏଠାରେ ଅଭିନୟ କରିଲ ପୁଣି ତୁମକୁ ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ତୁମର ଅବିନାଶୀ ଅଭିନୟ । ଏହି କଥାକୁ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ବୈଦ୍ୱାନିକମାନେ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା କେତେ ଛୋଟ ତାରା ସମାନ ଅଟେ, ଏଥିରେ ଅବିନାଶୀ ପାର୍ବତ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି ଯାହାକି କେବେ ସମାପ୍ତ ହୋଇନଥାଏ । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ରଚୟିତା ଏବଂ ଅଭିନେତା ମଧ୍ୟ ଅଟେ । ମୁଁ କଲ୍ପ-କଲ୍ପ ଏହି ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସୁଛି । କହୁଛନ୍ତି ପରମାତ୍ମା ମନ-ବୁଦ୍ଧି ସହିତ ଚୈତନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଦଞ୍ଚାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେ କିଏ ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଯେପରି ତୁମେ ଆତ୍ମା ତାରକା ସଦୃଶ, ସେହିପରି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତାରକା ସଦୃଶ ଅଟେ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ମୋତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖୀ ଅଟନ୍ତି, ମୁଁ ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଦ ସାଥୀରେ ନେଇଯାଉଛି । ତେଣୁ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ପଶ୍ଚାତ ଅଟେ । ମୁଁ ପରମାତ୍ମା ଆସି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନେଇଯାଉଛି । ଆତ୍ମା ମଗାଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଛୋଟ । ଏହି ଦଞ୍ଚାନ ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବରତ୍ତମାନ ହିଁ ମିଳୁଛି । ବାବା କେତେ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରୁଛି, ବାକି ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିର ଚାହିଁ ମୁଁ ନିଜ ପାଖରେ ରଖୁଛି । ଏହାକୁ କାହାକୁ ଦେଉନାହିଁ କାରଣ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଏହା ମୋର କାମରେ ଆସୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ପବିତ୍ର, ପୂଜ୍ୟ କରୁଛି । ମାୟା ତୁମକୁ ପତିତ, ପୂଜାରୀ କରିଦେଉଛି । ବାବା ତ ବହୁତ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କେହି ସେଭଳି ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇଥିଲେ ତ ବୁଝିବେ ନା ।

ଏହି ଟେପ୍ ରେକର୍ଡ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ସାଧନ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ତ ମୁରଲୀ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଶୁଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବହୁତ ସନ୍ଦେହୀ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ବାବାଞ୍ଜୁ ବନ୍ଧନରେ ଥିବା ଗୋପୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବହୁତ ଦୟା ଆସୁଛି । ସେମାନେ ବାବାଞ୍ଜୁର ମୁରଲୀ ଶୁଣି ବହୁତ ଖୁସି ହେବେ । ପିଲାମାନଙ୍କ ଖୁସି ପାଇଁ ବାବା ସବୁ କିଛି କରିବେ । ବାବାଞ୍ଜୁ ତ ରାତି-ଦିନ ଗାଁରେ ରହୁଥିବା ଗୋପିକାମାନଙ୍କର ଚିନ୍ତା ରହୁଛି । ବରହମ୍ପା ବାବାଞ୍ଜୁର ନିଦ ମଧ୍ୟ ଭାଙ୍ଗିଯାଉଛି, କ'ଣ ଉପାୟ କରାଯିବ, ଯାହାଦଞ୍ଚାରା ପିଲାମାନେ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ ହେବେ । ଆଉ କେହି ପୁଣି ଦୁଃଖରେ ବାନ୍ଧିହେବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତି କରୁଛନ୍ତି, କେହି ତ ବାବାଞ୍ଜୁଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି

ପାଇବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି ଛାତପତର ଦେବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନର ଦୁନିଆ ତ ବହୁତ ଖରାପ । କେହି-କେହି ପିଲା ତ ନିଜର ବାପକୁ ମଧ୍ୟ ମାରିବାରେ ବିକମ୍ବ କରୁନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ବେହଦର ବାବା କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏତେ ଧନ ଦେବି ଯାହାକି ପିଲାମାନେ କେବେ ଦୁଃଖୀ ହେବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ସେତିକି ଦୟାଶୀଳ ହେବା ଦରକାର ଯାହାଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖର ରାସ୍ତା ବତାଇପାରିବେ । ଆଜିକାଲି ତ ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖ ଦେଉଛନ୍ତି, ବାକି ଶିକ୍ଷକ କେବେ ଦୁଃଖର ରାସ୍ତା ବତାଇ ନଥାନ୍ତି । ଶିକ୍ଷକ ତ ପାଠ ପଢ଼ାଇଥାନ୍ତି, ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ରୋଜଗାରର କରିବାର ଉପାୟ ମିଳିଯାଏ । ପାଠପଢ଼ିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଶରୀର ନିର୍ବାହ କରିବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଯଦିଓ ମାତା-ପିତାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଥାଏ କିନ୍ତୁ ତାହା କେଉଁ କାମକୁ ? ଯେତେ ଅଧିକ ଧନ ରହିବ, ସେତେ ଅଧିକ ପାପ କରିବେ । କେହି କେହି ତୀରଥଯାତ୍ରା କରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ନମ୍ରତାର ସହିତ ଯାଇଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କେହି-କେହି ତ ତୀରଥଯାତ୍ରାରେ ମଧ୍ୟ ଲୁଟାଇ କରି ମଦ ପିଇଥା'ନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ ଦେଖିଛନ୍ତି— ମଦ ବିନା ରହିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେକଥା ତ ନକହିଲେ ଭଲ । ଯୁଦ୍ଧକୁ ଯାଉଥିବା ସୈନିକମାନେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ମଦସ୍ୱପାନ କରିଥାନ୍ତି । ଲଢ଼େଇ ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କୁ କଲାବାଲାଙ୍କର ନିଜ ଜୀବନର ଚିନ୍ତା ନଥାଏ । ଭାବନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଆଉ ଗୋଟିଏ ନେବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ଉତ୍ତାନ ମିଳୁଛି । ଏହି ଛି-ଛି ପତିତ ଶରୀରକୁ ଆମକୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ହେବ । ସୈନିକମାନଙ୍କ ଭିତରେ ତ କୌଣସି ଉତ୍ତାନ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଅଭ୍ୟାସ ରହିଛି ମାରିବା ଏବଂ ମରିବାର । ଏଠାରେ ତ ଆମେ ବସି ଥାଉଁ ଥାଉଁ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ । ଏହା ଆମର ପୁରୁଣା ଶରୀର । ଯେପରି ସରସ ମଧ୍ୟ କାତି ଛଡ଼ାଇଥାଏ । ଅଶ୍ୱତ୍ତରେ ତା'ର କାତି ଶୁଖିଯାଏ ତେଣୁ ଛଡ଼ାଇ ଦେଇଥାଏ । ତୁମର ତ ଏହା ବହୁତ ପୁରୁଣା ଶରୀର, ଅଭିନୟ ସମାପ୍ତ କରି ଏହାକୁ ଛାଡ଼ି ଆମକୁ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବା ତ ମନମନାଭବର ଉପାୟ ବତାଇଛନ୍ତି । ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ବାସ । ଏହିପରି ବସି-ବସି ଯୋଗଯୁକ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ତୁମେ ଶରୀର ଛାଡ଼ିଦେବ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି— ବସି-ବସି ଶରୀର ଛାଡ଼ିଦିଅନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସେମାନେ ଭାବନ୍ତି ଆତ୍ମାକୁ ବ୍ରହ୍ମରେ ଲୀନ ହେବାର ଅଛି, ତେଣୁ ବ୍ରହ୍ମ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଇ ବସିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯେପରି କାଗିରେ ଖଣ୍ଡତାଧାରରେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରି ଶିବଙ୍କ ଉପରେ ସମର୍ପିତ ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ତେବେ ଏହା ଜୀବହତ୍ୟା ହେଲା ନା । ସେହିପରି ଏହି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଧ୍ୟାନରେ ବସି-ବସି ଶରୀର ଛାଡ଼ିଥାନ୍ତି ବାବା ଏସବୁ ଦେଖିଛନ୍ତି, ତାହା ହେଲା ହଠାତ୍ ସନ୍ନ୍ୟାସ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମକୁ ୮୪ ଜନ୍ମ କିପରି ମିଳୁଛି ? ବାବା ତୁମକୁ କେତେ ଉତ୍ତାନ ଦେଉଛନ୍ତି, କେହି ବିରଳ ହିଁ ଶ୍ରୀମତକୁ ଠିକ୍ ଭାବରେ ଅନୁସରଣ କରୁଛନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ପୁଣି ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜର ମତ ଦେଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆତ୍ମା, ବାବା ଆପଣ ଉତ୍ତାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ବାସ୍, ବାବା ଆପଣଙ୍କ ରାୟ ଅନୁସାରେ ହିଁ ପରିଚାଳିତ ହେବି । ତେଣୁ ପୁରୀ ପାଦରେ ବହୁତ ସାବଧାନ ରହିବା ଦରକାର । ଭୁଲ ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ ତଥାପି ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯେଉଁଆଡ଼େ ଗଲେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଥାଅ । ବିକରମର ବୋଝ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ବହୁତ ରହିଛି । କରମଭୋଗ ମଧ୍ୟ ତୁଳ୍ବ କରିବାକୁ ହେବ ନା । ଅନ୍ତିମ ସମୟ ପରସ୍ପନ୍ଦ ଏହି କରମଭୋଗ ତୁମକୁ ଛାଡ଼ିବ ନାହିଁ । ଶ୍ରୀମତରେ ପରିଚାଳିତ ହେଲେ ହିଁ ତୁମେ ପାରସବୁଦୃଷ୍ଟ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ସାଥୀରେ ଧରମୋକ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ତୁମପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାୟୀ ହୋଇଗଲେ ନା । ବାବା ବସିଛନ୍ତି, ତୁମେ କାହିଁକି ନିଜ ଉପରେ ବୋଝ ରଖୁଛ । ପତିତ-ପାବନ ବାବାଙ୍କୁ ଏହି ପତିତମାନଙ୍କର ସଭାକୁ ଆସିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ଏହା ତ କିଛି ନୁଆ କଥା ନୁହେଁ, ଅନେକ ଥର ତୁମେ ଅଭିନୟ କରିଛ, ଆଗକୁ ମଧ୍ୟ କରିବ । ଏହାକୁ ହିଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଆରହା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ସୁପରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ବାବାଙ୍କ ସମାନ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦୁଃଖରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାର ଦୟା କରିବାକୁ ହେବ, ସୁଖର ରାସ୍ତା ବତାଇବାକୁ ହେବ ।

(୨) କୌଣସି ବି ବିନାଶକାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ବିପରୀତ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିବାର ନାହିଁ । ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ତୁମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ନିଜର ପୁରାରବ୍ୟ ଜମା କରିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଦକ୍ଷେପ ସାବଧାନତାର ସହିତ ଚାଲିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ନିନ୍ଦୁକକୁ ମଧ୍ୟ ନିଜର ମିତ୍ର ମନେକରି ସମ୍ମାନ ଦେଉଥିବା ବ୍ରହ୍ମବାବାଙ୍କ ସମାନ ମାଷ୍ଟର ରଚୟିତା ହୁଅ । ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମବାବା ନିଜକୁ ବିଶ୍ୱ ସେବାଧାରୀ ମନେକରି ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଉଥିଲେ, ସର୍ବଦା ମାଲିକମାନଙ୍କୁ ସଲାମ କରୁଥିଲେ, ଏପରି କେବେ ବି ଭାବୁନଥିଲେ ଯେ କେହି ଯଦି ମୋତେ ସମ୍ମାନ ଦିଅନ୍ତି ତେବେ ମୁଁ ଦେବି । ନିନ୍ଦୁକକୁ ମଧ୍ୟ ନିଜର ମିତ୍ର ମନେକରି ସମ୍ମାନ ଦେଉଥିଲେ । ଏହିଭଳି ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କର । କେବଳ ସମ୍ମାନ ଦେବାବାଲାଙ୍କୁ ନିଜର ବୋଲି ଭାବନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଗାଳି ଦେବାବାଲାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜର ଭାବି ସମ୍ମାନ ଦିଅ କାହିଁକିନା ସାରା ଦୁନିଆ ତୁମର ପରିବାର । ସର୍ବ ଆତ୍ମାଙ୍କର ଆଧାର ମୂରତ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ଅଟ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ସେଥିପାଇଁ ନିଜକୁ ମାଷ୍ଟର ରଚୟିତା ମନେକରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦିଅ ତେବେ ଯାଇ ଦେବତା ହେବ ।
ଯେଉଁମାନେ ମାୟାକୁ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ବିଦାୟ ଦିଅନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ବାବାଜୀଙ୍କର ଅଭିନନ୍ଦନ ପାଇବାର ପାତ୍ର ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****